

JAARGANG 18

JANUARI 2021

NR. 1 - 188

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Bent u een wachter?

4 GENADE EN GELOOF

Het boek Ruth - Slot

Boaz is voor ons een type van de opgestane Christus

6 WACHTER, WAT IS ER VAN DE NACHT?

De nacht is ver gevorderd en de dag is nabij

7 DOFFE OGEN

Genesis 27:1; 1 Samuël 3:1-2

Wij zijn nu eenmaal geneigd om aan te zien wat voor ogen is.

8 BESTUDEER DE SCHRIFTEN

9 WOORDSTUDIE

Lukas schreef in geregelde orde

10 HET BOEK JESAJA

Deel 1 - De Heilige van Israël

11 HET NIEUWE BIJBELLEZEN

12 FILIPPUS, DE EVANGELIST

Een karakterstudie Handelingen 8

14 VIJFMAAL JOZEF

Maak mij een beeld van U, zo vol van ootmoed, liefde en trouw

16 VREZEN EN NIET VREZEN

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

BENT U EEN WACHTER?

Hugo Bouter

*'Ik verwacht de HEERE,
mijn ziel verwacht Hem
en ik hoop op Zijn woord.
Mijn ziel wacht op de Heere,
meer dan wachters op de morgen,
wachters op de morgen'.*

Psalm 130:5-6

Wachten is niet bepaald eenvoudig. En wachten doen we allemaal. Als je jong bent, wacht je op de volwassenheid. Als ik maar eenmaal groot ben! Je wacht op een baan, op voldoening in je werk. Je kijkt misschien uit naar goede relaties met je familie en je omgeving, je hoopt op een huwelijk etc. Je kunt ook wachten op God, wachten op Zijn zegen, hopen op een gebedsverhoring.

Wachten op God is misschien wel het moeilijkste dat er is, maar het is ook het belangrijkste dat er is. Want Hij is de Bron van alle zegen, van elk waar geluk, van de ware blijdschap. De psalmdichter was zo iemand, die zijn oog echt gevestigd hield op de Heere, ook in moeilijke omstandigheden. Psalm 130 is een boetepsalm, en de dichter riep vanuit de diepte tot God in de hoge: 'Heere, hoor naar mijn stem. Laten Uw oren opmerkzaam zijn op mijn luide smeekbeden' (vs. 1-2).

De dichter riep om vergeving van zonden, verlossing van ongerechtigheid, en hij realiseerde zich dat dit allemaal bij God Zelf te vinden was. Bij Hem is vergeving, opdat wij Hem eren en dienen (vs. 4). Dat is ook voor onszelf belangrijk, want daarmee begint ons christenleven. En dat is nog maar het begin. Iedere verlostte is ook een 'wachter' geworden, iemand die hoopt op God en op Zijn Woord. En wij mogen samen Gods Zoon verwachten uit de hemelen, die God heeft opgewekt uit de doden, Jezus, die ons redt van de komende toorn (1 Thess. 1:10).

Hij komt eerst als de blinkende Morgenster voor Zijn gemeente om haar op te nemen in heerlijkheid, en daarna verschijnt Hij met de Zijnen als de Zon der gerechtigheid om het gelovig overblijfsel van Israël te verlossen en de wereld te oordelen. Hij komt spoedig, laten we dat vasthouden. Dit thema wordt in een van de volgende artikelen in dit nummer toegelicht.

De wachters op de muren van Jeruzalem moesten ook waarschuwen voor onheil en naderend gevaar. Dit gebeurt ook regelmatig in Rechtstreeks, doordat we wijzen op verkeerde ontwikkelingen in de wereld en in de christenheid. Maar de hoofdzaak is dat ieder van ons een *wachter* is of wordt, die echt hoopt op de Heere Zelf. Want bij Hem is veel verlossing, en de hulp van mensen stelt teleur. Wij wensen u Zijn zegen toe in dit nieuwe jaar, ook door middel van de artikelen in het bijbelstudieblad Rechtstreeks. Namens de redactie, Hugo Bouter

GENADE EN GELOOF

HET BOEK RUTH - SLOT

H. Rossier

Hoofdstuk 4

Ik zal rust geven

Naomi had de waarheid gesproken. Boaz gunde zich niet eerder rust, totdat het werk volbracht was dat hij in zijn goedheid en met geestelijke kracht op zich had genomen. Hij wilde dat zijn geliefde rust vond en gelukkig zou zijn (Ruth 3:1). Ook wist hij dat dit alleen in verbondenheid met *hemzelf* zou kunnen gebeuren. Zo is het ook met de Heer Jezus en met ons. Zijn leven hier beneden was een leven van arbeid en dienst voor ons, en het bereikte zijn hoogtepunt in de onuitsprekelijke zielsangst van het kruis. Daarmee heeft Hij Zijn belofte vervuld: 'Ik zal u rust geven'. De rust voor ons geweten hebben wij al gekregen door Zijn werk; evenzo hebben wij rust voor ons hart door de kennis van Zijn aanbiddelijke Persoon. Maar de Heer gaat nog steeds door met Zijn werk om ons in de *toekomstige* rust te brengen, de rust die overblijft voor het volk van God.

Boaz wilde ook nog om een andere reden rust aanbrengen voor zijn geliefde, want zij had gearbeid en samen met het volk van God *geleden*. Zo spreekt de Heilige Geest tot ons: '(...) *daar het rechtvaardig is bij God aan hen die u verdrukken, verdrukking te vergelden en aan u die verdrukt wordt, rust met ons bij de openbaring van de Heer Jezus van de hemel met de engelen van Zijn kracht*' (2 Tess. 1:6-7). 'Want God is niet onrechtvaardig om uw werk te vergeten en de liefde die u betoond hebt voor Zijn naam, doordat u de heiligen gediend hebt en dient' (Hebr. 6:10).

Het boek Ruth spreekt veel over *arbeid* en *rust*: over arbeid en rust in het dienen, over de arbeid en de rust van het geloof, over de arbeid en de rust van de *genade*. De maaiers arbeidden en rustten, evenals Boaz, de heer van de oogst. En zo was het ook met Ruth, de bruid van zijn keuze. Hoe vreedzaam rustte zij aan de voeten van Boaz in de uren van de nacht! En hoe rustig was zij daarna in de stille verwachting, dat de inspanningen van haar lossers haar rust zouden schenken!

Volgens de gewoonte in Israël ging het erom de naam van de gestorvene te doen voortleven, en zijn erfdeel in stand te houden. Dit was een plicht die aan de nabestaanden was opgelegd. Nu was er iemand die meer recht op de erfenis van Elimelech had dan Boaz zelf; en Boaz sprak hem aan in de tegenwoordigheid van veel getuigen. Deze man zou de erfenis graag aanvaard hebben. Maar hij wist dat de kinderen niet zijn eigen kinderen zouden zijn, en daarom weigerde hij Ruth te aanvaarden. Als hij haar tot vrouw zou nemen, zou hij daardoor zijn eigen erfdeel te gronde richten, omdat het bezit van kinderen uit Ruth niet ten goede zou komen aan hemzelf en evenmin aan zijn nageslacht..

De ware lossers

Deze naaste bloedverwant is een sprekend beeld van de wet van Mozes. De wet had inderdaad het oudste recht op Israël: de wet die eist en neemt, evenals die andere lossers. De wet kan echter niets geven. De wet zou ophouden wet te zijn, als zij het werk van de genade op zich zou kunnen nemen. Intussen is de wet *zelf* niet de oorzaak van deze krachteloosheid, maar de zondige *mens* tot wie de wet komt. De wet verwacht iets goeds van de mens, maar de zondaar is niet in staat zich aan God te onderwerpen. De wet belooft het leven, maar op voorwaarde van *gehoorzaamheid*. Doordat de mens zondig en ongehoorzaam is, kan de wet niets anders doen dan hem *veroordelen*. De wet is een bediening van de *dood*, en kan aan 'doden' geen leven geven. Zij is onvruchtbaar, en kan nooit nakomelingen hebben: kinderen die tot het geslacht van de Messias behoren.

De genade *alleen* kan dit werk op zich nemen. Doordat zij de mens als volkomen verloren beschouwt en niets van hem verwacht, legt zij geen verplichtingen op. Zij doet de mens ook geen toezeggingen, maar *schenkt* vrijwillig. Zij doet dat zonder ophouden en voor eeuwig. Zij verwekt het nieuwe leven door middel van het onvergankelijke zaad van het Woord, en deelt dit leven mee aan verloren zondaars. Zo brengt de genade een mens in verbinding met God en laat hem vruchten voortbrengen die God kan erkennen. En daarna brengt zij hem in de heerlijkheid.

Boaz is voor ons een type van de opgestane Christus

Zo verklaart de andere lossers (de wet) zich dus onmachtig om Ruth te (ver)lossen tegenover Boaz, die een beeld is van de tweede Mens, in Wie kracht is. Hij zal het volk Israël weer doen opstaan en dan zal Hij nakomelingen zien, zoals Jesaja zegt. Maar dat kon niet gebeuren vóórdat Hij, zoals we weten, Zijn ziel had 'uitgestort in de dood' (Jes. 53:12). In de tussentijd worden de resultaten van het volbrachte werk van Christus op het kruis reeds toegepast op ons als gelovigen van de nieuwe bedeling. Wat betreft de toestand van onze zielen, zijn wij reeds met Hem opgewekt in een nieuw leven. En wat betreft ons lichaam, zullen wij spoedig aan Hem gelijk zijn. Boaz is voor ons een type van de opgestane Christus.

De naaste bloedverwant trok zijn schoen uit: hier zien we in beeld hoe de wet afstand heeft gedaan van haar rechten ten behoeve van Christus. Boaz loste het erfdeel om Ruth te verwerven, want hij stelde nog meer belang in haar welzijn dan in alles wat haar toebehoorde. Christus heeft voor de Gemeente nog veel meer gedaan. Hij heeft alles wat Hij bezat *prijgsgegeven* om haar te verkrijgen. Het arme overblijfsel van Israël zal dat ook met vreugde erkennen, wanneer het straks de Messias – die door het volk was verworpen – in heerlijkheid ziet terugkomen.

De getuigen van deze gebeurtenis, het volk en de oudsten, zegenen de machtige Boaz en juichen hem toe, want zo'n goedheid verdient alle lof. De Heilige Geest legt profetische woorden in hun mond: '*Moge de HEERE deze vrouw, die in uw huis komt, maken als Rachel en Lea, die beiden het huis van Israël gebouwd hebben*' (vs. 11).

Met de arme Moabitische wordt een nieuw begin gemaakt met de geschiedenis van het volk, en wel op de grondslag van de genade. Niet Lea, maar de geliefde *Rachel*, Jakobs eerste keuze – voor wie hij zolang had gediend om haar te verwerven – neemt hier de eerste plaats in.

In elk opzicht, in iedere omstandigheid, richt het boek Ruth ons oog op de *genade*. *‘Doe krachtige daden in Efratha en maak uw naam beroemd in Bethlehem.’* Deze plaatsen, die allebei een getuigenis van de genade zijn, zullen getuige zijn van Boaz’ macht. *‘En moge uw huis worden als het huis van Perez, die Tamar aan Juda baarde, door het nageslacht dat de HEERE u uit deze jonge vrouw geven zal’* (vs. 12). Zijn nakomelingschap zou machtig doorbreken, zoals eens Peres doorbrak naar de verkiezing van de genade (Gen. 38). *‘En de HEERE gaf haar dat zij zwanger werd en een zoon baarde’*.

Met het oog op de erfgenaam die de genade had geschonken, nemen de vrouwen de profetische gedachtegang van het volk weer op. Zij zeiden tegen Naomi: *‘Geloofd zij de HEERE, Die niet heeft nagelaten om u vandaag een lossen te geven. Moge zijn naam beroemd worden in Israël!’* (vs. 14). Op deze pasgeboren zoon van Boaz werd het recht van de voltrokken lossing overgedragen. We zien hierin profetisch de toekomstige verlossing, die de uit Ruth geboren zoon zal tweebrengen: *‘Hij zal er voor u zijn om u te verkwikken en u in uw ouderdom te onderhouden. Want uw schoondochter, die u liefheeft, heeft hem gebaard, zij die beter voor u is dan zeven zonen’*. Het is alsof de vrouwen zien op Hem, die Zijn volk in de laatste dagen zal herstellen en tot steun zal zijn in zwakheid. Zijn naam zou verbonden blijven aan die van Ruth: het teruggekeerde overblijfsel dat aan Naomi, als type van het zwaar beproefde volk van God, was gehecht en voor haar waardevoller was dan zeven zonen (vs. 15).

Naomi verzorgde het kind op haar schoot; hij kwam – evenals de Messias – uit dit onvruchtbaar volk tevoorschijn. De buurvrouwen heffen dan gelijktijdig ook een profetische lofzang aan: *‘Bij Naomi is een zoon geboren. En zij gaven hem de naam Obed. Hij is de vader van Isaï, de vader van David’*. De namen klinken vertrouwd en zo neemt de kennis

toe. Hoe nauwer men met het volk van God is verbonden, des te meer waardeert men Christus en Zijn genade. Maar als je tevreden bent met een uiterlijke relatie met het volk van God, zal je het niet ver brengen in geestelijke kennis. Maar het hart dat praktisch met de Gemeente van God is verbonden, zal vertrouwelijke en persoonlijke kennis van Christus bezitten.

Een blik op de toekomst

‘Bij Naomi is een zoon geboren’. Zo zal eenmaal het herstelde Israël zich over Hem verblijden, zoals ze zich verblijden over de oogst, of zoals iemand blij is om de buit uit te delen. Ze zullen zeggen:

*‘Want een Kind is ons geboren,
een Zoon is ons gegeven,
en de heerschappij rust
op Zijn schouder.
En men noemt Zijn Naam
Wonderlijk, Raadsman,
Sterke God,
Eeuwige Vader,
Vredevorst’* (Jes. 9:6).

‘Zij noemden hem Obed’. Obed betekent ‘Dienende’. Van alle wonderbare namen van de Heer Jezus is deze titel de heerlijkste. De *ware Dienstknecht* is de wortel en het geslacht van David, de Drager van de koninklijke genade. Is ons hart niet vol blijdschap, als wij Hem met deze naam aanroepen? Want Hij die de wonderbare Raadsman en de sterke God is, heeft de Zijnen nederig gediend. En Hij dient hen nog steeds en *blijft eeuwig dienen* tot heil van allen die Hij liefheeft. Onze hoogste zegeningen zijn te danken aan de titel *‘Dienstknecht’*. We zien hierin Zijn overgave aan God, Zijn liefde voor ons, Zijn hele werk tot opoffering van Zijn eigen leven, Zijn huidige goedheid om ons de voeten te wassen; en Zijn eeuwige liefdedienst, wanneer wij eenmaal bij Hem zullen zijn in de heerlijkheid van het Vaderhuis!

WACHTER, WAT IS ER VAN DE NACHT?

Hugo Bouter

'Men roept mij uit Seir toe: Wachter, hoe staat het met de nacht? Wachter, hoe staat het met de nacht? De wachter zei: De morgenstond is gekomen, maar het wordt ook nacht. Wilt u vragen, vraag! Keer terug, kom!' (Jes. 21:11-12 HSV).

'Weet dit eerst, dat er in het laatst van de dagen spotters met spotternij zullen komen, die naar hun eigen begeerten wandelen en zeggen: Waar is de belofte van Zijn komst? Want sinds de vaderen zijn ontslapen, blijft alles zo als van het begin van de schepping' (2 Petr. 3:3-4).

De morgen komt, maar ook de nacht

Wachter, wat is er van de nacht? De vraag is waarschijnlijk spottend bedoeld, zoals we ook zien in 2 Petrus. Want Edom (d.i. Ezau, de tweelingbroer van Jakob) was een 'ongoddelijke' (vgl. Hebr. 12:16). Hij symboliseert de mens zonder God, die geen rekening houdt met Gods Woord en met Zijn beloften. Het antwoord van de profeet aan de spotters is: De morgen komt, maar eerst komt de nacht van de afval en van het gericht over de goddelozen (vgl. 2 Thess. 2:3-12).

De nacht valt over deze wereld en over een afvallige christenheid, het grote Babylon. Het wordt ook nacht, zegt de profeet. De morgen breekt aan voor wie oprecht rekening houdt met Gods Woord en met zijn vragen naar de wachters toegaat. Christus zal verschijnen als de Zon van de gerechtigheid, en Hij zal het koninkrijk voor Israël herstellen (Mal. 4:1-3; Luk. 1:32-33; 1:78-79). Maar wie niet wil luisteren, vergaat in de nacht van het oordeel.

Petrus sluit met zijn tweede brief aan bij het antwoord van Jesaja. Men zal de spot drijven met de wederkomst van Christus, maar Hij komt om de aarde in gerechtigheid te oordelen.

Het oordeel van de zondvloed

Petrus herinnert aan het alomvattende gericht van de zondvloed in de tijd van Noach. Toen is de aarde vergaan door water, maar de tegenwoordige hemelen en de aarde worden naar Gods bevel opgespaard voor het vuur en worden bewaard tot de dag van het oordeel en van de ondergang van de goddeloze mensen. De Heer vertraagt de belofte niet, maar Hij is lankmoedig en wil niet dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen (2 Petr. 3:3-10).

De nacht is ver gevorderd

De apostel Paulus was ook zo'n wachter in de tijd dat het Nieuwe Testament is geschreven. Hij schreef aan de gelovigen te Rome het volgende over het aanbreken van de dag van Christus: *'En dit te meer omdat wij de tijd kennen dat het uur voor u al daar is om uit de slaap te ontwakken; want de behoudenis is ons nu nader dan toen wij tot geloof kwamen. De nacht is ver gevorderd en de dag is nabij. Laten wij dan de werken van de duisternis afleggen en de wapens van het licht aandoen. Laten wij, als op de dag, welvoeglijk wandelen, niet in zwelgpertijen en dronkenschappen, niet in ontuchtigheden en uitspattingen, niet in twist en jaloersheid; maar doet de Heer Jezus Christus aan, en wijdt geen zorg aan het vlees om aan begeerten te voldoen'* (Rom. 13:11-14).

De nacht is ver gevorderd en de dag is nabij

De nacht is ver gevorderd en de dag is nabij. Het volle heil van Christus en de definitieve behoudenis voor allen die in Hem hebben geloofd, staat gereed om geopenbaard te worden. Daarom moeten wij leven *als op de dag* en de wapens van het licht aandoen: geloof, hoop en liefde (1 Thess. 5:4-11). Wij moeten wandelen in nieuwheid van leven en ons bekleden met Christus: Doe de Heer Jezus Christus aan en volg Hem na.

De blinkende Morgenster en de Zon der gerechtigheid

Christus komt eerst als de blinkende Morgenster om al de Zijnen tot Zich te nemen en hen te laten delen in Zijn hemelse heerlijkheid (2 Petr. 1:19-21; Openb. 2:28; 3:10-11; 22:16-17, 20). Na het viere van het bruiloftsmaal van het Lam in de hemel verschijnt Hij met de Zijnen in heerlijkheid en majesteit en breekt er een nieuwe dag aan voor de wereld en de schepping. Dat is de dag van de Christusregering, het rijk van de duizend jaren (Openb. 19:6-9; 20:4). Maar het oordeel wordt voltrokken aan het afvallige deel van Israël dat de antichrist heeft aangenomen, en aan de heidenvolken die hebben samengespannen tegen de Heere en tegen Zijn gezalfde Koning (Openb. 19:11-16; vgl. Ps. 2).

'Kom haastig, mijn Liefste, en wees als een gazelle of als het jong van een hert op de bergen met specerijen'.

Hooglied 8:14

'Hij Die van deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom spoedig. Amen. Ja, kom, Heere Jezus!'

Openbaring 22:20

DOFFE OGEN

GENESIS 27:1; 1 SAMUËL 3:1-2

Peter Cuijpers

1. De aartsvader Isaak

'Het gebeurde, toen Isaak oud geworden was en zijn ogen dof geworden waren zodat hij niet meer kon zien.'

Met deze woorden begint Genesis 27. Isaak stond op het punt om zijn oudste zoon Esau te zegenen, vóór de jongere Jakob. Was het hem ontgaan dat God jaren geleden had gezegd, dat de oudste de jongste dienstbaar zou zijn (Gen. 25:23)? Esau was de lievelingszoon van Isaak, een man ervaren in de jacht, een man van het veld. Kortom, een echte man! Dit in tegenstelling tot de huiselijke Jakob, die in tenten woonde.

Esau bezorgde zijn vader op zijn tijd een lekker stuk wildbraad, nadat hij was teruggekeerd van de jacht. En een goed klaargemaakt stuk vlees ging er bij Isaak wel in, want het wildbraad was naar zijn smaak (Gen. 25:28). Wel zes keer is hier sprake van dit smakelijke gerecht. Dan is meteen duidelijk wat voor rol dit in het leven van Isaak speelde!

Nu is er niets op tegen om op zijn tijd van een lekkere maaltijd te genieten, maar als de aardse geneugten zo'n grote rol in ons leven gaan spelen dat daardoor ons zicht op Gods weg wordt vertroebeld, is er echt iets mis. Daarom begint Genesis 27 met de vermelding dat Isaaks ogen dof of verzwakt (NBG) geworden waren.

Wij zijn nu eenmaal geneigd om aan te zien wat voor ogen is.

Hier is vanzelfsprekend sprake van de natuurlijke ogen; waarschijnlijk had hij last van staar. Maar het oog wordt in de Bijbel vaak als een beeld gebruikt van de innerlijke toestand van de mens. Zo spreekt de Bijbel over hovaardige ogen (Ps. 18:28), van een boos oog (Matt. 20:24), enzovoort. De liefde voor het natuurlijke, zeg maar voor Esau en zijn wildbraad, hadden Isaaks geestelijke ogen dof gemaakt. Zijn beoordelingsvermogen was zó verzwakt, dat hij de gebeurtenissen in zijn huis niet meer vanuit Gods visie kon waarnemen.

Dat is een gevaar dat ons allemaal kan overkomen, jong of oud! Wij zijn nu eenmaal geneigd om aan te zien wat voor ogen is. Toen Samuël in plaats van de verworpen koning Saul een andere koning moest zalven, was hij zo onder de indruk van Eliab, dat hij dacht dat dit de aangewezen man was die God had uitgekozen als Zijn gezalfde. Hoe kwam dit? Samuël zag op zijn voorkomen en zijn rijzige gestalte! Samuël zat er echter volledig naast en kreeg van de Heere een belangrijke

les die tot onze lering is opgeschreven: *'Het komt niet aan op wat de mens ziet; de mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de HEERE ziet het hart aan'* (1 Sam. 16:1-7).

In Genesis 25:19-34 lezen we dat het gezin van Isaak geen modelgezin was. Waar ging Isaak volgens jou in de fout, en wat waren hiervan de gevolgen toen hij oud was geworden? Mozes was honderdtwintig jaar oud toen hij stierf, maar zijn oog was niet dof geworden en zijn kracht was niet vervlogen (Deut. 34:7). Hoe kun je voorkomen dat jouw ogen, geestelijk gesproken, op oudere leeftijd dof worden?

2. De hogepriester Eli

Van de priester Eli lezen we: *'Eli nu was zeer oud'* (1 Sam 2:22). Hij leefde in de dagen waarvan geschreven staat: *'In die dagen was er geen koning in Israël; ieder deed wat goed was in zijn ogen'* (Richt. 21:25). Eli had twee zonen: Chofni en Pinechas. Samen met hun vader Eli waren zij priesters van de Heere te Silo (1 Sam. 1:3).

God betitelt Chofni en Pinechas als nietswaardige lieden in Zijn Woord. Zij deden wat goed was in hun eigen ogen en waagden het zelfs om zich te vergrijpen aan de offers van de Heere (1 Sam. 2:11-17). Door hun schandelijke gedrag riepen zij de toorn van God over zich af, zodat de dagen van Eli en zijn huis geteld waren. Ja, ook Eli zelf kwam er niet genadig vanaf! Weliswaar sprak hij zijn zonen aan op hun slechte gedrag, maar hij deed dat op een manier die geen indruk maakte (1 Sam. 2:22-26). Het ging het ene oor in, en het andere uit! In plaats dat zij zich bekeerden, volhardden zij in hun zonden.

En Eli? Hij had hen niet eens zuur aangekeken (1 Sam. 3:13; HSV). Het was een tijd van verval. Eli en zijn huis hadden het oordeel van God over zich afgeroepen. Dit oordeel wordt in 1 Samuël 4 beschreven: de zonen van Eli werden door de Filistijnen gedood, en Eli viel achterover van zijn stoel, brak zijn nek en stierf.

De dagen waarin God het onheilige gedrag van priesters met vuur uit de hemel bestrafte, waren voorbij (zie Lev. 10:1-3). Ook wij leven in een tijd van verval. Vele christenen zijn op zoek naar bijzondere openbaringen van God. Tal van 'profeten' leren dat wij van God hetzelfde mogen verwachten als in de begintijd van de gemeente. Laten zij God maar danken dat dit niet het geval is, want anders zouden velen van hen ter plekke dood neervallen! Gods handelen met de Zijnen is nu niet hetzelfde als in de bloeitijd van de gemeente. Of hebt u onlangs nog meegemaakt dat een broeder en zuster dood uit uw gemeente zijn weggedragen, omdat zij niet de waarheid spraken (Hand. 5:1-11)?

Laat u niets wijs maken. Als God éénmaal duidelijk heeft gemaakt dat de heiligheid een sieraad is voor Zijn huis *tot in lengte van dagen* (Ps. 93:5), dan laat Hij niet telkens opnieuw vuur uit de hemel neerdalen om dit te tonen. De tijd is voorbij dat God op die manier bewees dat Hij de Heilige is. In onze dagen dus geen vuur uit de hemel, gevangenisdeuren blijven dicht, doden worden niet opgewekt en onwaarachtige mensen worden ook niet meer dood uit de gemeente weggedragen. Dit soort wonderbaarlijke gebeurtenissen in de begintijd van de gemeente moeten we dan ook niet als de regel beschouwen; alsof het normaal is dat God op die wijze aan ons iets wil duidelijk maken. Gods raadsbesluiten en gedachten heeft

Hij in Zijn Woord laten optekenen. We hoeven de Bijbel maar open te slaan; maar ik vrees dat dit niet het evangelie is dat een aantal mensen wil horen!

‘Nu was in die dagen het woord van de Heere schaars; gezichten waren niet talrijk (...) zijn ogen begonnen zwak te worden, zodat hij niet meer kon zien’ (1 Sam. 3:1-2).

De zwakke toestand van Eli kwam in het eerste hoofdstuk al aan het licht, toen hij Hanna, de moeder van Samuël, als een beschonkene beschouwde. Een priester die het verschil niet zag tussen een vrouw met hartzeer, en een beschonkene! God verwacht dat een priester onderscheid kan maken tussen heilig en onheilig, tussen onrein en rein (Lev. 10:10). Iemand die het verschil niet ziet tussen een vrouw met hartzeer of een beschonkene, is niet geschikt voor het priesterschap. Net zoals bij Isaak begonnen de ogen van Eli zwak te worden; het ontbrak hem aan geestelijk onderscheidingsvermogen.

Falend priesterschap was er de oorzaak van dat de ark van God in handen van de Filistijnen viel. Chofni en Pinechas werden door de Filistijnen gedood. En hoe is het met Eli afgelopen? Toen hij te horen kreeg dat de ark van God in handen was gevallen van de Filistijnen, viel hij achterover van zijn stoel naast de poort, brak zijn nek en stierf. Want de man was oud en zwaar (1 Sam. 4:18).

Is er dan totaal niets goeds over Eli te vermelden? Er is een klein lichtpuntje, waar we snel overheen lezen. Niet het bericht dat zijn zonen gedood waren, deed Eli van zijn stoel vallen; maar het nieuws dat de ark van God in handen was gevallen van de Filistijnen. De ark, een type van Christus als waarachtig God en mens in één Persoon, ging hem dus aan het hart. Eli werd zich op dat moment ervan bewust dat de eer uit Israël weg was, maar het was voor hem te laat! Hij had bij de ark geleefd, en aan de ark is hij gestorven. Hij kreeg van God niet meer de gelegenheid om hardop uit te spreken dat de eer uit Israël verdwenen was; die taak was weggelegd voor zijn schoondochter, die haar pasgeboren zoon Ikabod noemde: de heerlijkheid of eer is weg.

Een triest einde van een oude priester. U leest het goed: hij was heel oud, 98 jaar. God is genadig, lankmoedig en barmhartig. In tegenstelling tot de zonen van Aäron, heeft God lankmoedigheid aan het priestergezin van Eli betoond. Hij heeft hen ruimschoots de tijd gegeven om zich te bekeren van hun zonden. Tevergeefs! We kunnen met Gods genade en lankmoedigheid geen loopje nemen; ook aan Gods genade en geduld komt een einde!

Een man Gods kondigde over Eli en zijn huis het oordeel aan. Hoewel Eli het schandelijke gedrag van zijn zoons afkeurde, zei de profeet heel persoonlijk tegen hem: *‘Waarom schopt u dan tegen Mijn slachtoffer en tegen Mijn graanoffer, dat Ik in Mijn woning geboden heb, en eert u uw zonen meer dan Mij, door u vet te mesten met het beste van alle graanoffers van Mijn volk Israël (1 Sam. 2:29)?* God hield Eli zelf verantwoordelijk voor de schanddaden waaraan zijn zoons zich schuldig maakten. Met zijn slappe optreden eerde hij hen boven de Heere.

Om over na te denken

Het verval in de kerken en gemeenten neemt van dag tot dag toe. We hoeven hier geen opsomming te geven van de schandelijke praktijken die in sommige kerken en gemeenten worden getolereerd. Zaken die absoluut niet thuishoren in het huis van God. Er zijn nog Eli-figuren die dit afkeuren. Aanvankelijk stonden ze op van hun stoel of kerkbank, en hebben ze hun afkeuring laten horen. Maar al snel merkten ze dat hun protest aan dovemansoren was gericht, en ten slotte hebben ze zich erbij neergelegd. Net zoals Eli ploften ze weer op hun stoel, en lieten het maar gebeuren. Die slapheid en onschriftuurlijke tolerantie is er de oorzaak van dat hun ogen zó verzwakt zijn, dat ze het onderscheid niet meer kunnen zien tussen heilig en onheilig, rein en onrein.

Als hogepriester had Eli moeten weten hoe hij zijn zoons had moeten disciplineren. En als zij weigerden te gehoorzamen? Dan was er onder de wet maar één gepast oordeel: de doodstraf! Dit had God in Leviticus 10:1-3 en andere plaatsen duidelijk gemaakt. Wij leven niet meer onder de wet. In onze tijd, de genadetijd, moet iemand die ongezeglijk is en volhardt in zijn zonde uit de gemeente worden uitgesloten (zie 1 Kor. 5). De eer van God staat immers op het spel; en dan moet er daadkrachtig worden opgetreden. Vriendschappen of familiebanden mogen dan geen enkele rol spelen. Geen populaire boodschap, maar wel een Bijbelse boodschap!

Soms zijn de ogen van een individueel persoon vertroebeld, zoals bij Isaak en Eli het geval was, maar het kan nog erger. Het komt voor dat de ogen van een *hele gemeente* vertroebeld zijn. We eindigen met een vraag: Van welke gemeente waren de ogen zó vertroebeld dat de Heer haar aanraade om ogenzalf van Hem te kopen, en waarom (zie Openb. 3)?

BESTUDEER DE SCHRIJFTEN

Vragen:

1. Welke stad verbrandde de farao met vuur, voordat hij haar aan Salomo gaf?
2. Welke profeet kreeg een visioen van een korf met rijpe zomervruchten?
3. In welke plaats doopte Paulus twaalf mannen die alleen de doop van Johannes kenden?

1. De stad Gezer (1 Kon. 9:16).
2. De profeet Amos (Am. 8:1-2).
3. De stad Efeze (Hand. 19:1-7).

Antwoorden:

WOORDSTUDIE

LUKAS SCHREEF IN GEREGELDE ORDE

Gerard Kramer

Wat weten we van Lukas?

Van Lukas als persoon weten we weinig meer dan dat hij een arts was. Paulus noemt hem in Kolossenzen 4:14 immers 'de geliefde arts'. Verder komen we zijn naam nog tweemaal in Paulus' brieven tegen, namelijk in Filemon:24 en 2 Timotheüs 4:11. Die eerste Schriftplaats toont ons Lukas als één van de broeders die Paulus tijdens zijn eerste gevangenschap gezelschap hield of bezocht heeft. De tweede Schriftplaats geeft aan dat Lukas de enige was die Paulus tijdens zijn tweede gevangenschap gezelschap hield. Uit de 'wij-gedeelten' in het boek Handelingen valt op te maken dat hij Paulus ook op zijn vele reizen heeft vergezeld (Hand. 16:10-17; 20:6-16; 21; 27:2vv.; 28).

Logisch dat Paulus hem waardeerde, en het feit dat hij hem – zoals we zagen – expliciet als arts aanduidt, kan er op wijzen dat Paulus ook van Lukas' medische kennis heeft geprofiteerd. Paulus had immers een doorn voor het vlees (2 Kor. 12:7), mogelijk een oogafwijking (Gal. 4:15; vgl. 6:11). God nam de doorn voor Paulus' vlees nooit weg, maar gaf hem tot het einde toe een geliefde arts!

Lukas als schrijver

De Heer heeft Lukas daarnaast ook een omvangrijke *schriftelijke* dienst toevertrouwd: zijn beide geschriften – het Lukasevangelie en het boek Handelingen – vormen ruim een kwart van het Nieuwe Testament! Hij schreef niet alleen in prachtig, soms literair aandoend Grieks, maar was ook buitengewoon nauwkeurig als het ging om de historische details. Kijk bijvoorbeeld naar de secure datering van de inschrijving onder keizer Augustus in Lukas 2:1-2, en de uitvoerige datering van het eerste optreden van Johannes de Doper onder keizer Tiberius in Lukas 3:1-2. Ook keizer Claudius noemt hij, en wel in Handelingen 11:28.

Geografische en juridische details hadden eveneens zijn interesse, zoals blijkt in Handelingen 16:12, waar hij schrijft: '(...) en vandaar naar Filippi, dat de eerste stad is van dit deel van Macedonië, een kolonie'. Hij hechtte eraan de correcte aanduiding van bepaalde ambtsdragers in de provincie te gebruiken (Hand. 16:22,35), en de filosofen in Athene in hun juiste scholen in te delen (Hand. 17:18). Ten slotte: wie anders dan Lukas gaf er zo'n nauwkeurige beschrijving van een zeereis, inclusief scheepsonderdelen, windrichtingen, en zelfs het 'kenteken' van het gebruikte schip?

Een bijzonderheid van Lukas' woordgebruik

Het moet in een WoordStudie natuurlijk wel over één of meer Griekse woorden gaan. Daarom kijken we nu nog

naar twee vrijwel synonieme bijwoorden die in het Nieuwe Testament voorkomen, waarvan me onlangs opviel dat ze uitsluitend door Lukas worden gebruikt. En niet zonder reden: beide woorden – het zijn bijwoorden – betekenen oorspronkelijk 'op een rij', 'op volgorde'; maar in de praktijk volgen daar ook andere betekenissen uit.

Het eerste bijwoord is *hexès*. In Lukas 7:11 staat: 'En het gebeurde *vervolgens*...'¹ In Lukas 9:37 is sprake van 'de *volgende dag*',² zoals ook in Handelingen 21:1; 25:17 en 27:18.³

Het tweede, zichtbaar met het eerste verwante bijwoord is *kathexès*. In Lukas 1:3 heeft het de betekenis *in geregelde orde*, oftewel *op volgorde*. In Lukas 8:1 betekent het *daarna, vervolgens*.⁴ Handelingen 3:24 is een interessante plaats. Daar staat letterlijk: 'En ook alle profeten, van Samuël en de [erop] *volgende* [profeten]⁵ af'. In Handelingen 11:4 moet Petrus zich verantwoorden tegenover de broeders in Jeruzalem. Dat deed hij door *ordelijk – in geregelde orde dus*, vgl. Lukas 1:3 – uit te leggen wat er precies gebeurd was. In Handelingen 18:23 ten slotte heeft het de betekenis *achtereenvolgens*.

Het zal u duidelijk zijn geworden dat Lukas een heldere, chronologische structuur opmerkte in wat hij mocht doorgeven, en dat hij die structuur ook wilde laten zien in zijn geschiedschrijving. Niet zo vreemd voor een arts, die zijn patiënten ook vaak naar hun medisch verhaal en het chronologisch verloop van hun ziektegeschiedenis zal hebben gevraagd!

1) In dat geval staat er een mannelijk lidwoord voor en moet er een vorm van het Gr. woord *chronos* = tijd achter worden gedacht. Een aantal handschriften heeft eraan voorafgaand een vrouwelijk lidwoord; in dat geval moet er een vorm van het Gr. woord *hèmera* = dag worden aangevuld, en betekent de hele bepaling 'de volgende dag'.

2) Hier staat het woord 'dag' specifiek vermeld (vgl. het slot van noot 1) en is er dus geen discussie mogelijk.

3) In deze drie plaatsen moet op basis van het vrouwelijk lidwoord steeds het woord 'dag' worden aangevuld.

4) Zie de eerste zin van noot 1.

5) *Kathexès* wordt hier voorafgegaan door een meervoudig lidwoord. Gelet op de vlak hiervoor genoemde profeten moet het woord *profeten* worden aangevuld; vandaar kortweg *opvolgers* in de Telosvertaling.

HET BOEK JESAJA

DEEL 1 - DE HEILIGE VAN ISRAËL

Ger de Koning

Algemene inleiding

Het boek Jesaja is het grootste profetische boek van de Bijbel. In dit boek staan de profetische of toekomstige gebeurtenissen het uitvoerigst beschreven. Het grote en centrale onderwerp ervan is: de Messias, de Heere Jezus. Jesaja wordt wel 'de evangelist van het Oude Testament' genoemd. Hij heeft een goede boodschap – 'evangelie' betekent 'goede boodschap' – voor Israël, maar ook voor de volken (Jes. 49:6).

Zijn boodschap is goed, omdat de Heere Jezus de inhoud ervan is. Hij spreekt over de eerste komst van Christus naar de aarde. Hij beschrijft Hem als de *lijdende Knecht van de Heere*. Jesaja spreekt ook over Zijn tweede komst naar de aarde. Dan stelt hij Hem voor als de *Koning boven alle koningen*. We kunnen zeggen dat Jesaja spreekt over de geboorte van Christus, over Zijn leven, Zijn dood, Zijn opstanding, Zijn wederkomst naar de aarde in glorie en over Zijn vrederijk.

In het Nieuwe Testament wordt méér uit het boek Jesaja aangehaald dan uit enig ander boek van het Oude Testament: ongeveer 85 aanhalingen. De eerste aanhaling is in Matteüs 1:23, waar Jesaja 7:14 wordt aangehaald: 'Zie, de maagd zal zwanger worden en een Zoon baren, en u zult Hem de Naam Immanuel geven.' Matteüs voegt hieraan de betekenis van de naam Immanuel toe en zegt: 'vertaald betekent dat: God met ons.'

De persoon van Jesaja

Jesaja was getrouwd (Jes. 8:3), en hij had twee zonen (Jes. 7:3; 8:3). Hij werd door de HEERE aan het einde van de regering van koning Uzzia geroepen tot profeet, dat is het jaar 740 v. Chr. (Jes. 6:1). Hij heeft ongeveer vijftig jaar lang als profeet gediend. Het terrein van zijn leven en dienst was Jeruzalem en de omgeving daarvan.

Volgens de traditie is Jesaja wreed gedood door de zoon van Hizkia, koning Manasse, die hem in een holle boomstam heeft gestopt en in stukken heeft gezaagd (vgl. Hebr. 11:37).

Onderverdeling van het boek

Het boek kan in twee grote hoofddelen worden ingedeeld, met daartussen een klein middendeel:

1. Eerste profetische hoofddeel (Jesaja 1-35). Dit deel gaat over Gods oordeel over Israël en de volken.
2. Middendeel, historisch gedeelte (Jesaja 36-39). Dit deel beschrijft de geschiedenis van Hizkia.

3. Tweede Messiaanse hoofddeel (Jesaja 40-66). Dit deel gaat over de behoudenis die de HEERE aan Zijn volk Israël geeft, ondanks hun falen in het verleden.

Jesaja 1 - De rechtszaak van God tegen Zijn volk

Het eerste hoofdstuk is de inleiding op het hele boek. Het beschrijft de rechtszaak van de HEERE tegen Juda. De reden van het geding is dat Zijn volk zich niet aan het verbond met Hem heeft gehouden. De rechtszaak laat ons ook zien dat God toch hun grote Redder en Heiland wil zijn. God stuurt de profeet Jesaja naar Zijn volk om het op te roepen zich te bekeren. Als ze dat niet doen en in hun zonden volharden, moet Hij hen oordelen. Deze boodschap komt vandaag ook tot ons. Luisteren wij naar Gods oproep, bekeren we ons van de zonden die we doen en dienen we Hem?

Uitleg

Vers 1 zegt op welke manier Jesaja zijn boodschap heeft gekregen en onder welke koningen hij heeft geprofeteerd.

In de **verzen 2-7** lezen we de aanklacht tegen het volk. Hun schuld wordt vastgesteld. Jesaja vindt er geen doekjes om. Hij confronteert hen ermee dat hun geestelijke toestand ronduit slecht is als gevolg van hun opstand tegen God.

In de **verzen 8-9** blijkt dat toch niet het hele volk is afgeweken van God. Enkele mensen blijven trouw aan Hem. Dat is, wat men noemt, een gelovig overblijfsel. Daarover zullen we meer horen in dit boek. God zorgt er in Zijn genade voor dat er altijd een trouw overblijfsel is (Rom. 11:5). Dat geldt voor Zijn aardse volk Israël, en dat geldt voor Zijn hemelse volk, de gemeente. Willen wij daarbij horen?

In de **verzen 10-15** maakt God duidelijk dat Hij een uiterlijke godsdienst verfoeit. Dat deed Hij toen, dat doet Hij nu, en dat doet Hij in de toekomst. Hij gruwet van schijn-christenen, mensen die zeggen dat ze christen zijn, terwijl ze in zonde leven (2 Tim. 3:5).

In de **verzen 16-20** wijst God Israël op hun zonden die 'als scharlaken' en 'als karmozijn' zijn. Hij roept hen op zich te bekeren. Als ze hun zonden belijden en pleiten op Gods genade, zullen ze wit worden door de vergeving die na belijdenis door God geschonken wordt. Die genade is er ook voor ons (1 Joh. 1:9).

De **verzen 21-23** zijn een klaaglied van Jesaja over de ontrouw van Jeruzalem. Zijn hart huilt dat hij het oordeel over de stad moet aankondigen, maar het moet wel.

De **verzen 24-25** maken duidelijk dat het oordeel een doel heeft. God wil Zijn volk door het oordeel zuiveren van ongerechtigheden, zodat het rein is in Zijn ogen.

De **verzen 26-27** beschrijven het resultaat van het oordeel: het herstel van Jeruzalem als de stad waar God kan wonen te midden van Zijn volk (Zach. 8:3). De basis daarvan is het werk van Christus, Die op het kruis het rechtvaardige oordeel van God heeft gedragen over de zonden van ieder die zich bekeert.

De **verzen 28-31** beschrijven het lot van allen die weigeren zich te bekeren. Daarmee eindigt ook het boek (Jes. 66:24).

HET NIEUWE BIJBELLEZEN

Ger de Koning

Er is, al enige tijd, een nieuwe manier van Bijbellezen. Die sluit naadloos aan bij het 'nieuwe normaal'. Het 'nieuwe normaal' wil zeggen dat iedereen vrij is om te zijn zoals hij of zij zich voelt, en te zijn wie hij of zij wil zijn. Het 'oude normaal', gebaseerd op de door God ingestelde rolpatronen van man en vrouw, wordt krachtig en snel afgeschaft. Weg met al die betuttelende patronen. Dit 'nieuwe normaal' wordt in steeds meer gemeenten omarmd. Het vraagt daarbij om een nieuwe manier van Bijbellezen, namelijk de Bijbel lezen in het licht van huidige maatschappelijke opvattingen en normen.

Bij het lezen van een artikel op het informatieplatform C.I.P. van 27-01-2020 over de discussie over de vrouw in het ambt, viel me dit verschijnsel opnieuw op. Een dominee bestudeerde namens een commissie de verschillende teksten, waaronder 1 Timotheüs 2, waar staat dat de vrouw zich stil, in alle onderdanigheid moet laten leren. Zijn conclusie: 'Het gaat daar om een brief voor een concrete situatie in een concrete gemeente. Wees voorzichtig daar grote conclusies uit te trekken.'

Als er in onze cultuur anno 2020 geen verschil meer is tussen man en vrouw, moeten we de Bijbel dus anders gaan lezen en toepassen. Om te begrijpen wat er staat, moeten we geholpen worden door mensen die op bepaalde teksten eens extra 'gestudeerd' hebben. Soms wordt er met nadruk op gewezen, dat men voor het 'nieuwe inzicht' langdurig studie heeft verricht. Dat kun je toch niet met één handbeweging van tafel vegen?

In het licht van de oude, goede manier van Bijbellezen moeten we dat inderdaad wel doen. We lezen namelijk in Gods Woord: 'Het opengaan van Uw woorden geeft licht, het schenkt eenvoudigen inzicht' (Ps. 119:130). We moeten niet wandelen in het dwaallicht van mensen, van een cultuur, maar in het licht van Gods Woord.

Neem de tekst: 'Laten de vrouwen zwijgen in de gemeenten' (1 Kor. 14:34a). Er zijn tijdrovende studies gedaan om aan te tonen dat er niet staat wat je leest. Dat is verspilde tijd en moeite geweest, want er blijft staan wat je leest. 'Eenvoudigen' zijn kinderen van God die beseffen dat ze gemakkelijk, hetzij door hun eigen verstand hetzij door dat van anderen, misleid kunnen worden.

'Eenvoudigen' openen het Woord van God en lezen de tekst in zijn verband. Dan zien ze welke plaats God de vrouw *in het hele Oude Testament* heeft gegeven, wat wordt aangegeven door de opmerking van Paulus: 'zoals ook de wet zegt' (1 Kor. 14:34b). Ze erkennen dat het 'een gebod van [de] Heer' betreft (1 Kor. 14:37). Ze betrekken er ook 1 Timotheüs 2:11-14 bij. Door Schriftwoord met Schriftwoord te vergelijken, is het hun duidelijk dat een vrouw geen leidende rol van God heeft gekregen. Ze mag niet het woord voeren in de samenkomst van de gemeente. Ook het opgeven van een lied of het uitspreken van een gebed in de samenkomst van de gemeente is haar niet toegestaan, want daardoor geeft zij leiding of sturing aan de gemeente.

De argumenten die worden aangedragen om de vrouw wel die ruimte te geven, komen uit de samenleving. Daardoor is men de Schrift 'anders gaan lezen', waardoor men dan tot zogenaamde vernieuwende inzichten is gekomen. Steeds meer gemeenten vallen aan dit 'nieuwe lezen' ten prooi, met als gevolg de ene na de andere on-Bijbelse 'vernieuwing'. Zo wordt de gemeente gaandeweg een plek waar mensen zich lekker voelen, terwijl God en wat Hij over het gedrag in Zijn huis zegt (1 Tim. 3:15), naar de zijlijn worden verwezen. Daar mag God nog wel wat roepen, maar Hij wordt niet meer serieus genomen.

We zijn van de waarheid van Gods Woord weggedreven, omdat binnen de huidige cultuur niet meer Gods Woord de norm is, maar het gevoel, de beleving. Een citaat uit het Reformatorisch Dagblad van 01-02-2020 in een verslag van de synode van de christelijke gereformeerde kerken geeft dat aan: Ds. H. J. Vazquez (Emmen) accepteert de vrouw in het ambt en praktiserende homo's in de gemeente. 'Ben ik dan ontrouw aan de Schrift? Waarom moeten zaken tot principiële zaken worden gemaakt, die het *naar mijn beleving* niet zijn? Welke vader zou een kind de deur wijzen vanwege een *verschil van mening*?' [Einde citaat, *cursivering* van mij, GdK].

Wat is een dergelijke omgang met de Schrift dramatisch ver verwijderd van de manier waarop God wil dat met Zijn Woord wordt omgegaan! Zo met de Schrift omgaan en dan voor trouw aan de Schrift willen doorgaan, is een schijn van godsvrucht ophouden, terwijl de kracht ervan wordt verloochend. Dit is het naamchristendom ten voeten uit. De opdracht is ons van zulke mensen af te wenden (2 Tim. 3:5). Deze mensen eren God met de lippen, terwijl hun hart ver van Hem vandaan is.

We kunnen voor deze verkeerde manier van lezen met de kwalijke gevolgen daarvan bewaard blijven. Dat gebeurt als we zelf biddend, in eenvoud en onder de voorlichting van Gods Geest, de Schrift lezen, met de bereidheid te doen wat God in Zijn Woord zegt.

FILIPPUS, DE EVANGELIST

EEN KARAKTERSTUDIE HANDELINGEN 8

Kris Tavernier

Aanvankelijk ging het goed in de gemeente te Jeruzalem en kwamen er velen tot geloof en bekering. Maar al gauw ontstond er tegenstand. Stefanus werd gestenigd (Hand. 7), en Saulus bracht een grootschalige vervolging op gang (Hand. 8:1-3). De apostelen slaagden erin in Jeruzalem te blijven, maar velen moesten vluchten en raakten verspreid over Judea en Samaria. Filippus was één van de mensen die Jeruzalem moesten verlaten (Hand. 8:4-5). Het zal je maar overkomen dat je je woonplaats moet ontvluchten en je vertrouwde leven moet achterlaten, een onzekere toekomst tegemoet. Dat overkwam dus ook Filippus, die één van de zeven was (Hand. 6:5; 21:8).

Filippus, een man die kansen ziet

Wat doe je in zo'n situatie? Het zou heel begrijpelijk zijn om je zo goed mogelijk verborgen te houden. Maar dat deed Filippus niet, net als vele anderen (let op het meervoud in vers 4). Wat Filippus wel deed was de gelegenheid aangrijpen, ondanks de omstandigheden! Hij liet zijn hoofd niet hangen. Hij kwam door de vervolgingen terecht in Samaria, een streek met inwoners waarvan de Joden eigenlijk niet veel moesten hebben en omgekeerd ook, en daar predikte hij hun Christus. Het Gr. 'kèrussoo' betekent eigenlijk *proclameren*, 'als een heraut verkondigen'. Zijn wij vandaag nog ervan doordrongen dat wij herauten zijn van de Koning en Zijn koninkrijk? Durven we dat nog proclameren aan de mensen om ons heen?

Gods evangelie is voor alle mensen, en dat heeft Filippus goed begrepen. Zijn prediking aan de Samaritanen kan haast als een revolutionaire daad worden beschouwd, aangezien Joden en Samaritanen elkaar gewoonlijk meden. Toch greep hij de kans aan om het evangelie daar te verkondigen. Hebben wij ook een hart voor mensen die ons van nature niet liggen, opdat zij het evangelie zouden horen? Hebben wij die beweging? Hij veranderde de omstandigheden in opportuniteiten. De omstandigheden konden hem moedeloos maken, maar hij zag daarentegen kansen om te getuigen en hij greep die aan.

Door toedoen van mensen als Filippus werd door de ontstane vervolging de verspreiding van het evangelie niet verzwakt, maar juist versterkt. In die mate zelfs dat in de hele streek van Samaria het geloof werd aangenomen (Hand. 8:14). Tot dusver wordt niet vermeld dat de Heilige Geest hem specifiek ergens naartoe heeft geleid, of heeft aangezet om bepaalde dingen te doen; niettemin zag hij de kansen en greep die aan.

Filippus maakte de opdracht waar die Paulus later aan Timotheüs zou geven: 'Maar jij, wees nuchter in alles, lijd

verdrukking, doe het werk van een evangelist' (2 Tim. 4:5). En even daarvoor schreef Paulus: 'Predik het woord, wees paraat, gelegen en ongelegen' (vs. 2). Let wel, 'gelegen en ongelegen' is niet voor de hoorder bedoeld, maar voor degene die de kans krijgt om te evangeliseren. Zijn deze verzen Filippus niet helemaal op het lijf geschreven? Ja toch. Nuchter blijven, het lijden verdragen, het werk van een evangelist doen, of het je nu goed uitkomt of niet. Dat alles deed Filippus. Ben jij geen evangelist? Ik ook niet. Maar wellicht dienen er zich ook voor ons kansen aan om te getuigen van het evangelie. Wees dan zoals Filippus en grijp ze aan. Filippus heeft zijn ogen open ervoor. Zijn onze ogen open? Kansen kunnen zich zomaar voordoen, of je nu een duidelijke aanwijzing hebt of niet. Laat God ieder van ons ogen geven om de kansen te zien, en ook de moed om ze aan te grijpen!

Filippus, een geestelijk en toegewijd man

We kunnen ook alvast opmerken dat Filippus een toegewijd geestelijk christen was. Eerder was er in de gemeente te Jeruzalem een probleem ontstaan bij de zorg voor de weduwen (Hand. 6:1-7). Dus riepen de apostelen de gemeente bijeen. Er werd besloten dat er zeven mannen zouden worden uitgezocht om deze taak op zich te nemen. Filippus was een van hen. De vereisten die aan deze zeven mannen werden gesteld, waren niet gering. Ze moesten een goed getuigenis hebben, een goede reputatie. Verder dienden ze ook vol te zijn van de Geest en van wijsheid en daar moest de gemeente van overtuigd zijn. De gemeente koos onder deze zeven dus ook Filippus, omdat hij aan de vereisten voldeed.

Het mag duidelijk zijn dat dit een belangrijke taak was, omdat de eenheid van de gemeente in gevaar kwam door ruzie. Laten wij ook steeds oog hebben voor de eenheid van de gemeente en wijs hiermee omgaan. Er waren dus bekwame geestelijke mannen nodig om dit werk op zich te nemen. Dat toont al heel wat over Filippus als persoon en over zijn geloof. Om dit delicate werk te kunnen doen zullen Filippus en de zes anderen zeker bekend zijn geweest als eerlijke en rechtvaardige mannen met liefde en zorg voor hun naasten. Zouden niet alle christenen zo bekend moeten staan? Ze kregen immers het beheer over financiële en materiële middelen en moesten volledig betrouwbaar zijn. Het krachtige geloof van Filippus blijkt ook in Samaria. De mensen daar gaven gehoor aan zijn prediking (vs. 6a, 12), en hij deed ook wonderen waarbij vele boze geesten werden uitgedreven en vele lammen en kreupelen werden genezen (vs. 6b-7, 13b).

Filippus, een man van praktisch dienstbetoon

Filippus had meegewerkt aan de maaltijdbedeling van de weduwen in Jeruzalem. Het was een belangrijk werk, maar toch vooral een praktische aangelegenheid. In Samaria zien we dat hij ook heel geschikt was voor geestelijk werk door de prediking en het verrichten van wonderen in de kracht van de Geest. We lezen niet dat hij dergelijk werk heeft gedaan in Jeruzalem. Vaak is er meer aandacht en waardering voor christelijk werk dat bestaat uit prediking, erediensten leiden, het geven van Bijbelstudies, pastoraat en dergelijke. Maar de Bijbel is er duidelijk over dat God ook praktisch dienstbetoon bijzonder weet te waarderen.

Zo spoort Paulus Titus meermaals aan om de gelovigen op Kreta aan te vuren tot goede werken (Tit. 2:14; 3:1, 8, 14). Ook in zijn brief aan de Efeziërs vermeldt Paulus het grote belang van goede werken (Ef. 2:10). Voor Jakobus is geloof zonder werken zinloos (Jak. 2:14-18). Ook Jezus Zelf zegt dat het praktisch helpen van de naasten door God ten eerste gewaardeerd wordt, in die mate zelfs dat het is alsof het aan Hemzelf is gedaan (Matt. 25:35-40).

Dit is een belangrijke les die we als christenen ter harte mogen nemen. Namelijk dat praktisch werk een zeer geestelijke aangelegenheid is, en dat de Bijbel ons oproept ons daarop toe te leggen. Laten we de woorden van onze Heer Jezus diep op ons laten inwerken: '(...) voor zoveel u het hebt gedaan aan één van de geringsten van deze broeders van Mij, hebt u het Mij gedaan' (vs. 40b). Laten wij naast al het genoemde geestelijke werk ook aandacht en toewijding hebben voor praktisch dienstbetoon aan onze medegelovigen. Dit geldt zowel voor gelovigen ver weg, bijvoorbeeld in de verdrukke kerk, als voor medegelovigen dichtbij in onze eigen gemeenten. Ja, God hecht veel waarde aan praktische taken die gedaan worden in de gemeente, hoe gering ze ook mogen lijken.

Filippus, een gehoorzame dienstknecht

Tot dusver hebben we niet gelezen over duidelijke leiding van de Geest of van uitdrukkelijke opdrachten die Filippus kreeg van God. Bij de nu volgende gebeurtenis leidde God hem wel heel direct, en wel door middel van een engel (Hand. 8:26). Het is best fijn om een duidelijke opdracht te krijgen van God, maar dit was geen taak zonder risico's. Filippus moest naar een eenzame weg die van Jeruzalem naar Gaza ging. We herinneren ons dat Filippus gevlucht was uit Jeruzalem naar Samaria in het noorden. Maar Gaza ligt ten zuidwesten van Jeruzalem. Dat is helemaal de andere kant op, en het was ook een gevaarlijke, verlaten weg. Denk aan een weg zoals in het verhaal van de barmhartige Samaritaan. Was de situatie nog niet erg genoeg dat God aan Filippus vroeg deze riskante uitdaging aan te gaan? En toch, Filippus ging gehoorzaam op weg, zonder enig teken van aarzeling (vs. 27a). Laten wij ook gehoorzaam zijn, als de Geest een last op ons hart legt.

De Geest stuurde Filippus naar een Ethiopische kamerheer, waarop hij zich haastte bij het gezelschap van deze man te voegen (vs. 27-30). Let op de uitdrukkingen die zijn gehoorzaamheid onderstrepen: 'en hij stond op en ging', en 'Filippus liep er snel heen'. Zoals Filippus zich niet liet tegenhouden door de vijandschap tussen Joden en Samaritanen, liet hij zich ook niet tegenhouden door de rijkdom en praal van de wagen waarin de kamerheer zat. Er mogen geen grenzen zijn wanneer Gods evangelie verspreid moet worden. We kunnen immers wel ervan uitgaan dat zo'n belangrijk persoon reisde met de nodige entourage en beveiliging. De eunuch was immers de bewaarder van de schatkamer van Candacé, een ambtstitel voor de koningin van Ethiopië. Het Ethiopië waar het hier over gaat, is het gebied van Aswan in Zuid-Egypte tot Khartoum in Soedan. Het betrof een reis van minstens 1500 km. Daar zal wel het nodige comfort bij geregeld zijn geweest. Immers, als ze elke dag een afstand van 25 km zouden afleggen, zou de heen- en terugreis telkens ongeveer 2 maanden hebben geduurd.

We mogen dus gerust denken aan een reisgezelschap dat de nodige indruk heeft gemaakt. Maar Filippus liet

zich hierdoor niet afschrikken. We zouden terughoudend kunnen zijn, omdat we onder de indruk van mensen zijn. Hoe ga je om met stellingen van wetenschappers die als gezaghebbend gelden? Durf je wel te getuigen tegenover je baas op het werk, of collega's waar je dagelijks mee samenwerkt. Getuigen tegenover familieleden en vrienden kan ons in een minder goed daglicht stellen, ontmoetingen onaangenaam maken of relaties op het spel zetten. Filippus besloot niet onder de indruk te zijn van de man die hij ontmoette. Laten we vooral onder de indruk zijn van het evangelie, de blijde boodschap die wij mogen brengen.

Voor de tweede keer was Filippus een baanbreker. Hij was de eerste (of hoorde bij de eersten) die het evangelie aan de Samaritanen bracht. De Enige die dat eerder had gedaan was de Heer Jezus Zelf (Joh. 4:1-42). En nu brengt hij het evangelie aan een heidense eunuch uit Ethiopië. Het evangelie is ook voor de heidenen, evenals het voor de Samaritanen was. Voor de Grieken en de Romeinen was Ethiopië zo ongeveer het einde van de wereld. Daar zou het evangelie nu ook naartoe gaan.

Filippus kende zijn Bijbel

Filippus hoorde de kamerheer lezen uit het boek Jesaja, en hij greep die mogelijkheid aan. Het hoeft ons niet te verbazen dat Filippus dit kon horen, omdat het destijds gebruikelijk was om hardop te lezen of voor te lezen. In Samaria had Filippus het koninkrijk van God en de naam van Jezus Christus gepredikt (Hand. 8:12). Nu hoort hij de kamerheer lezen uit Jesaja 53 en grijpt hij dit aan om in gesprek te komen: 'En Filippus opende zijn mond en te beginnen van die Schrift verkondigde hij hem Jezus' (vs. 35).

Het gedeelte van de lijdende Knecht is voor ons een ideaal Bijbelgedeelte om over het werk van Jezus te spreken. Echter, Joden uit de eerste eeuw interpreteerden deze tekst niet als een profetie over de Messias. Onder 'de knecht' begrepen zij gewoonlijk het volk Israël (Jes. 49:3). Met de gedachte van een lijdende Messias konden de Joden eigenlijk niet uit de voeten, wat ook wordt geïllustreerd door het voortdurende onbegrip van de discipelen m.b.t. de aankondigingen van Jezus' lijden. Ook na Zijn opstanding diende Jezus dit nog uit te leggen aan de discipelen. Zo bijvoorbeeld aan de Emmaüsgangers: 'Moest de Christus dit niet lijden, en zo in Zijn heerlijkheid binnengaan? En te

beginnen met Mozes en alle profeten legde Hij hun uit wat in al de Schriften over Hem stond' (Luk. 24:26-27).

Evenzo aan de twaalf discipelen: 'Hij nu zei tot hen: Dit zijn de woorden die Ik tot u sprak toen Ik nog bij u was, dat alles moest worden vervuld wat over Mij geschreven staat in de wet van Mozes en in de profeten en psalmen. Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden' (vs. 44-45). Dit zal beslist een belangrijk aspect geweest zijn van het onderwijs van de apostelen zelf (Hand. 2:42), dat Filippus ook heeft gehoord. Maar hij heeft het zichzelf ook eigen gemaakt, en daardoor kon hij dit gedeelte aangrijpen om het evangelie te brengen aan de kamerheer. Paulus roept later de Kolossenzen op ervoor te zorgen dat ze iedereen kunnen antwoorden met het evangelie van Gods genade (Kol. 4:6). En dit in de context van evangelisatie, om elke geschikte gelegenheid te kunnen benutten (vs. 5). Zijn wij daarop gericht, leggen wij ons erop toe om hiertoe bekwaam te zijn?

Filippus, de evangelist

Nadat de Ethiopische kamerheer tot geloof is gekomen in Jezus en is gedoopt, verplaatste de Geest Filippus naar Asdod, zo'n dertig kilometer ten noorden van Gaza. Van daaruit trok hij verder noordwaarts tot in Caesarea aan de kust (Hand. 8:40). Maar zoals we Filippus ondertussen kennen, namelijk als evangelist, verkondigde hij het evangelie in de steden die hij onderweg aandeed. Dat is voorlopig het laatste wat we over hem lezen. Pas zo'n twintig jaar later horen we opnieuw over hem. Hij blijkt nog steeds in Caesarea te wonen (Hand. 21:8-9). Er wordt ons niet verteld wat Filippus in die twintig jaar heeft gedaan. Dat is immers niet van belang met betrekking tot de verhaallijn die het boek Handelingen ons aanreikt, namelijk hoe het evangelie over de hele wereld verspreid raakte. We hebben twee geschiedenissen die ons vertellen hoe

hij actief daaraan heeft meegewerkt: zijn prediking onder de Samaritanen en zijn evangelisatie aan de Ethiopische kamerheer. Maar we hoeven niet te gissen over wat Filippus verder heeft gedaan. Namelijk hetzelfde wat hij al eerder had gedaan: evangeliseren. Hij staat immers bekend als Filippus, de evangelist (vs. 8).

Verder weten we nog dat Filippus vier dochters had (vs. 9). Alle vier waren ze nog maagdelijk en hadden ze de gave om te profeteren. Net als Filippus waren ze dus ook actief en dienstbaar in het gemeentelven in Caesarea. We mogen hier een diepgelovig gezin voor onze ogen zien, ook al wordt zijn vrouw niet genoemd, een gezin dat gekenmerkt werd door het uitdragen van het Woord van God in de eigen omgeving. Wat heeft de gemeente en de wereld behoefte aan zulke gezinnen.

Nog een kenmerk van Filippus moeten we hier opmerken, namelijk zijn gastvrijheid. Paulus en zijn medereizigers vonden onderdak in het huis van Filippus (vs. 8, 10). Filippus de evangelist verleende onderdak aan Paulus, een van de grootste evangelisten aller tijden. Wat een gezelschap vinden we hier onder één dak. Wat een fijne tijd zal Filippus hier aan Paulus geboden hebben. Een rustplaats na diens derde zendingsreis en een plaats om op krachten te komen voor al het volgende dat de apostel zou overkomen in gevangenschap (vs. 11-16). Filippus' gastvrijheid was een zegen voor anderen.

Het verhaal van Saulus, of Paulus, en Filippus is rond. Omwille van de vervolging door Saulus diende Filippus zijn thuisplek te verlaten. En nu, twintig jaar later, bood hij hem een thuis aan! Gods wegen zijn ondoordringelijk, maar ze zijn vol van genade en vergeving. Misschien mogen we het verhaal van Saulus/Paulus en Filippus wel zien als een illustratie daarvan. En zijn dat niet twee van de hoofdkenmerken van het evangelie, dat door deze twee evangelisten werd verkondigd?

VIJFMAAL JOZEF

MAAK MIJ EEN BEELD VAN U, ZO VOL VAN OOTMOED, LIEFDE EN TROUW

Jaap Zwitser

In de Bijbel ontmoeten wij regelmatig personen die dezelfde naam dragen. Eén van de bekendste voorbeelden daarvan zijn de vrouwen die de naam Maria dragen. Er is door schilder van Eyck zelfs een schilderij gemaakt waarop drie Maria's bij het graf zijn afgebeeld. Als wij op zoek gaan naar personen met de naam Jozef, dan komen wij vijf mannen tegen die deze naam dragen. Zij hebben niet alleen de naam Jozef met elkaar gemeen, maar opvallend genoeg voldoen

zij alle vijf aan de volgende beide kenmerken: zij herinneren ons aan de Heer Jezus, én zij brengen een offer.

Het grootste offer werd door de Heer Jezus Zelf gebracht: Hij offerde Zichzelf aan het kruis, Hij gaf Zijn leven om ons los te kopen. De vijf Jozefs laten elk een eigenschap van de Heer Jezus zien, én hun leven wordt gekenmerkt door iets dat hen veel kostte. Eén Jozef vinden wij in het Oude Testament, de andere vier in het Nieuwe Testament. Laten wij eens nader kennismaken met deze mannen.

1. Jozef, de zoon van Jakob

Vruchtbaarheid

Als Jakob in Genesis 49 zijn zonen zegent, zegt hij in de verzen 22-24 over zijn zoon Jozef het volgende: Jozef is een jonge vruchtbare boom, een jonge vruchtbare boom bij een bron; elk van zijn takken loopt over de muur.

Wat een mooie typering van deze Jozef! Hij is jong en vruchtbaar. Zijn vruchtbaarheid is zo groot, dat zijn takken zelfs over de muur lopen. Het geheim van zijn

vruchtbaarheid wordt verklaard door de verbinding met een bron. Een boom heeft water nodig om vruchtbaar te kunnen zijn. Jozef heeft in zijn leven contact gehouden met een heel speciale Bron, de Machtige van Jakob. Moeilijkheden zijn hem niet bespaard gebleven: boogschutters hebben hem verbitterd, beschoten en hem gehaat.

Deze Jozef is een heel mooi beeld, een type van de Heer Jezus. Wat heeft Hij in Zijn leven op aarde vruchten voortgebracht voor Zijn Vader! Het heeft Hem ten slotte alles gekost, Hij bracht het grootste offer, Hij stierf aan het kruis. Willen wij ook vruchtbaar zijn voor Hem? Laten wij dan doen wat Jozef deed, blijven bij de bron. De Heer Jezus is de bron van licht en leven, bron van genade voor wie gelooft. Hij wil geluk en vrede geven, al wat Zijn Woord ons heeft beloofd.

2. Jozef, ondertrouwd met Maria

Gehoorzaamheid

Als Jozef ondertrouwd is met Maria blijkt zij, voordat zij samengekomen zijn, zwanger te zijn uit de Heilige Geest. Wat een schok voor Jozef! Hij is een rechtvaardig man en wat zullen de familie en de mensen in het dorp wel niet van hem en Maria denken en over hen zeggen, als zij hiervan horen. Hij wil Maria niet openlijk te schande maken en is van plan haar in het geheim te verstoten. De hele situatie zit hem hoog en het kost hem heel veel moeite hiermee om te gaan.

Maar God komt hem vanaf dit moment te hulp. Drie keer verschijnt hem in een droom een engel, die hem vertelt wat hij moet doen. De eerste oproep luidt: Neem uw vrouw Maria tot u (Matt. 1:20). Bij de tweede droom zegt de engel: Sta op, neem het kind en zijn moeder mee en vlucht naar Egypte (Matt. 2:13). In de derde droom hoort Jozef: Sta op, neem het kind en zijn moeder mee en ga naar het land Israël (Matt. 2:20). In een vierde droom ontvangt Jozef een aanwijzing van God om naar Galilea te gaan (Matt. 2:22). Het is opvallend dat Jozef elke keer doet wat hem gezegd wordt. Hij is elke keer gehoorzaam: hij neemt Maria tot zich, hij neemt het kind en zijn moeder mee naar Egypte, hij neemt het kind en zijn moeder mee naar Israël en hij gaat wonen in Nazareth in Galilea. Jozef herinnert ons aan de Heer Jezus, Die gehoorzaam werd tot de dood.

3. Jozef van Arimathea

Toewijding

Alle evangelisten besteden aandacht aan deze Jozef (Matt. 27:57-61; Mark. 15:42-47; Luk. 23:50-56 en Joh. 19:38-42). Jozef heeft het maatschappelijk gezien ver geschopt. Hij is een rijk man en een aanzienlijk raadsheer. Hij heeft een behoorlijke reputatie opgebouwd. Maar dit staat hem niet in de weg om een discipel van de Heer Jezus te zijn en het koninkrijk van God te verwachten. Bovendien staat hij bekend als een goed en rechtvaardig man.

Hij gaat, nadat de Heer Jezus gestorven is, 's avonds naar Pilatus en vraagt hem om het lichaam van de Heer Jezus. Op bevel van Pilatus ontvangt Jozef het lichaam en dan leren wij hem pas goed kennen. Als het om zijn Heer gaat, is alleen het beste goed genoeg: hij koopt een *rein* stuk linnen, hij gebruikt voor de begrafenissen zijn eigen *nieuwe* graf

waarin nog nooit iemand is gelegd en Nicodemus brengt een mengsel van mirre en aloë. Zij verzorgen de begrafenissen op waardige en respectvolle wijze. Het graf en de specerijen hebben veel geld gekost, maar dit speelt geen enkele rol; het is voor hun geliefde Heer en Meester. Wat een toewijding! Met deze toewijding herinnert Jozef ons aan de Heer Jezus, en ons gebed mag zijn: 'Maak mij een beeld van U en laat heel mijn leven U toegewijd zijn hier op aarde'.

4. Jozef, ook wel Barsabas of Justus genoemd

Gezindheid

In Handelingen 1:21-26 moet een opvolger worden gekozen voor Judas. Judas is afgefallen om naar zijn eigen plaats te gaan. Iemand anders moet de plaats van opziener en apostel innemen. Deze persoon moet samen met de anderen getuige van de opstanding van de Heer Jezus worden. Er zijn voor deze verkiezing twee kandidaten: Jozef en Matthias. De broeders vragen de Heer om wijsheid, Hij is immers de kenner van alle harten. Wilt U van deze twee één aanwijzen? Het lot valt op Matthias en hij wordt aan de elf apostelen toegevoegd.

Over Jozef lezen wij niets meer. Is hij teleurgesteld of boos dat hij het niet geworden is? Hij voldoet toch ook aan alle voorwaarden? Matthias is toch niet beter dan hij? Van al deze menselijke reacties lezen wij niets! Het heeft hem wellicht moeite gekost om dit te accepteren. Wij mogen aannemen dat Jozef de keuze van de Heer gerespecteerd heeft en Matthias in nederigheid uitnemender geacht heeft dan zichzelf. Laat die gezindheid in ons zijn, die ook in Christus Jezus was (Fil. 2:3-6).

5. Jozef, bijgenaamd Barnabas

Vertrouwing

In Handelingen 11:23-24 ontmoeten wij Jozef, die van de apostelen de bijnaam Barnabas gekregen heeft. Barnabas betekent: zoon van de vertroosting. Wat een mooie bijnaam, om jaloers op te worden! Ze noemen hem niet haantje-de-voorste of kruidje-roer-mij-niet. Nee, hij is iemand die vertroosten kan. Jozef kent de God van alle vertroosting, die hem vertroost in al zijn verdrukking, zodat hij anderen kan vertroosten die in allerlei verdrukking zijn, door de vertroosting waarmee hijzelf door God vertroost wordt (2 Kor. 1:4).

Wat zullen de apostelen daarvan genoten hebben. Wat geweldig als je zo iemand in je directe omgeving hebt. Jozef stelt zich belangeloos en onbaatzuchtig ter beschikking; hij is geen last, maar een lust om mee om te gaan. Jozef is een Leviet en op Cyprus geboren. Hij is in het bezit van een akker, maar hij verkoopt die en brengt het geld bij de apostelen. Wat een offer! In Handelingen 11:23-24 volgen nog enkele persoonlijke kenmerken van hem: hij is een goed man, vol van de Heilige Geest en van geloof. Hij vermaant allen – ook u en mij – om met een voornemen van het hart bij de Heer te blijven.

Gebed: Heer Jezus, maak mij een beeld van U, en maak dit zichtbaar in mijn leven door vruchtbaarheid, gehoorzaamheid, toewijding, gezindheid en vertroosting, tot eer van U.

VREZEN EN NIET VREZEN

Johan Schep

Het woord 'Vrees niet' liet mij niet los. Als eerste reactie bij de aankondigingen van de geboorte van onze Heer hoor je de woorden: 'Vrees – en dan er achteraan – niet'. Iemand telde eens dat de oproep 'Vrees niet' wel 365 keer in de Bijbel voorkomt (Luc. 1:11-12; 2:9). Er is een vrees of angst, die in ons hart kan komen maar er niet hoort te blijven. We lezen namelijk in 1 Petrus 5:7 het volgende: 'Werp al uw bekommernissen op Hem, Hij zorgt voor u'. Het kan angst zijn over geld, uiterlijk, gezin, over de toekomst van de wereld. Je kunt je overal bezorgd over maken, maar dat houdt je gevangen en verlamt je.

Er is echter ook een vrees die niet negatief, maar *positief* is. Dit zijn geen angstgevoelens, maar dit is eerbied en respect hebben voor God. Nehemia leefde anders dan alle anderen. Hij was niet corrupt en buitte de mensen niet uit, omdat hij de Heere vreesde (Neh. 5:15b). De vreze van de Heere is het begin van een leven met Zijn wijsheid (Spr. 9:7). Als we daarin groeien, dan worden we geholpen om het andere te overwinnen. De vrucht hiervan is dat het ons van het boze en zondige afhoudt. Zij die de vrees van de Heere niet kennen, worden goddeloos (Ps. 36:1; Rom. 3:10-23).

Daarom zei die ene misdadiger tegen de andere bij het kruis van Jezus: 'Vreest zelfs u God niet, nu u hetzelfde vonnis ondergaat?' (Luc. 23:40). Het vrezen van God is ook een gebod in het Oude Testament (Ex. 20:20). De vrees voor God moet ons voor ogen staan. Zo is het ook in het Nieuwe Testament: 'Vrees God en geef Hem eer' (Openb. 14:7). Het vrezen van de Heere was een kenmerk van de eerste Gemeente (Hand. 9:31). De vreze van de Heere maakt rijk, Hij voegt er geen zwoegen aan toe (Spr. 10:23). Het is iets moois, wat wij constant behoren te zoeken in ons leven.

Ik noem drie redenen waarom wij de Heere behoren te vrezen:

De eerste reden is dat de Heere groot is en aan ons arme mensen denkt (Ps. 8).

De tweede reden is dat de Heere heilig is (Jes. 6). Dat is de basis van een heilig leven. Ik denk nu even aan de woorden van Petrus: 'Heere, ga weg van mij, want ik ben een zondig mens'.

De derde reden is dat de Heere liefde is. Dat neemt alle vrees weg (Joh. 16:33). Jezus is nu niet gekomen als Rechter, maar als Redder. Zijn liefde bant de vrees uit.

Het vrezen van de Heere helpt ons om het juiste te vrezen en al het andere te overwinnen. 'Wees niet bevreesd voor hen die het lichaam doden en de ziel niet kunnen doden, maar wees veeleer bevreesd voor Hem, Die zowel ziel als lichaam te gronde kan richten in de hel' (Matt. 10:28). Tegen Jesaja werd gezegd dat voordat hun zoontje papa of mama kon zeggen, alles in het welvarende Juda verwoest zou zijn. Hij mocht niet meepraten zoals de anderen deden (Jes. 8:4, 12-14). Wij zingen andere liederen en wij praten anders, omdat wij het juiste vrezen. Laten we deze echt bevrijdende boodschap doorgeven.

De nacht is ver gevorderd
en de dag is nabij